

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bilgin adalı
elif'in
olağanüstü düşleri
2

B
BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

bilgin adalı

elif'in olağanüstü düşleri 2

Düşle gerçek arasında keyifli yolculuklara çıkan Elif, peşine takılan maceraperestleri de rengârenk diyarlara götürüyor.

Elif'le birlikte kâh Robenson'un ıssız adasında geziniyor kâh uzay gemisiyle Mars'a doğru yol alıyoruz. Siz de Elif'le birlikte olağanüstü düşlere dalmak istemez misiniz?

YAYIN NO: 430

ELİF'İN OLAĞANÜSTÜ DÜŞLERİ - 2
Bilgin Adalı

© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 16228

1. Basım, Mayıs 2011

ISBN: 978 - 605 - 5506 - 30 - 8

Yayın Yönetmeni: *Ümit Derinöz*
Yayına Hazırlayan: *Nurten Hatırnaz*
Baskı: *Yaylacık Matbaası*
Litros Yolu Fatih San. Sit. No: 12/197-203 Topkapı
Tel: (0212) 612 58 60

Kapak Baskı: *Şekil Ofset*
Cilt: *Yedigün Mücellithanesi*

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloglu / İSTANBUL
Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74
bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

Elif'in Olağanüstü Düşleri - 2

Bilgin Adalı

Resimleyen
Mehmet Kehri

Bilgin Adalı,

11 Aralık 1944'te Safranbolu'da doğdu. TRT Ankara Televizyonu'nun ilk yönetmenlerinden biri. Atatürk ve Kurtuluş Savaşı'yla ilgili belgeseller, çocuk ve gençlik programları hazırladı. 9 Eylül Üniversitesi'nde belgesel film yapımı, senaryo yazarlığı gibi konularda dersler verdi. Son yıllarda yalnızca çocuklar ve gençler için kitap yazıyor çeviriler yapıyor.

Bilgin Adalı hakkında daha ayrıntılı bilgilere bilginadali.wordpress.com'dan ulaşabilir, kendisinin bilginamca@gmail.com adresine mektup yazabilirsiniz.

Bilgin Adalı'nın Çocuk ve Gençlik Kitapları

Büyük Tuzlu Su Klanı, çocuk öyküsü

Elif'in Olağanüstü Düşleri-2, çocuk öyküleri

Barış Çocuk Atatürk'le Kurtuluş Savaşı'nda, çocuk romanı

Elif'in Olağanüstü Düşleri, çocuk öyküleri

Zaman Bisikleti, çocuk romanı

Geçmişten Gelen Konuklar / Zaman Bisikleti 2, çocuk romanı

Zamanda Kaza Konuklar / Zaman Bisikleti 3, çocuk romanı

Dünyamızın İlk Şafağı / Çatalhöyük Öyküleri 1, çocuk romanı

Ateşin Çocukları / Çatalhöyük Öyküleri 2, çocuk romanı

Bolluk ve Savaş / Çatalhöyük Öyküleri 3, çocuk romanı

Kariye Hazinesi, çocuk romanı

Kralın Adaleti, çocuk romanı
Genlerin Şifresi, çocuk romanı
Gilgamiş Destanı, gençler için uyarlanmış manzum destan
Argo Gemicilerinin Destanı, gençler için uyarlanmış manzum destan
Ertuğrul Fırkateyni'nin Öyküsü, çocuklar için uyarlama
Kaledibi Sokağı, gençler için roman
Havşan Öyküleri, çocuk öyküleri
Atlantis'in Çocukları / 1, çocuk romanı
Atlantis'in Çocukları / 2, çocuk romanı
Yavru Aslan / Renklerin Kardeşliği 1, çocuk romanı
Yavru Kartal / Renklerin Kardeşliği 2, çocuk romanı
Sarı Kanarya / Renklerin Kardeşliği 3, çocuk romanı
Mavi Gezenin İlk İnsanları, çocuk romanı
Dünya Artık Daha Güzel, çocuk romanı
Troya Savaşı ve İlyada Destanı, çocuklar için manzum uyarlama
Odysseia, çocuklar için manzum uyarlama
Çanakkale Destanı, özgün destan
Oğuz Kağan Destanı, gençler için manzum uyarlama
Dede Korkut Destanları, Dede Korkut öykülerinin manzum anlatımı

SUNU

İlk çocuk kitabım olan *Havşan Öyküleri*, 2004 yılının sonlarında çıktı. O yıl TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı'nda, katılmamı istedikleri imza gününde, bir tek kitap vardı önümde. Önlerinde onlarca kitapla oturan yazarlara imrenerek bakıyordum. İmzamı almak için bir çocuk geliyorsa yanıma, öteki yazarların önünde, imza için bekleyen onlarca çocuk oluyordu. Buruk bir duygu gelip oturdu yüreğime.

Durmadan, dinlenmeden yazdım. Beş yıl sonra, çocuklar için yazdığım kitapların sayısı otuzu aştı. Bu arada Edirne'den Van'a tüm yurdumuzu dolaştım. Binlerce çocuğumuzla tanıştım, söyleştim. Çocuklarımız sevmiş olmalı ki kitaplarımı, hepsinin yeni yeni baskıları yapıldı. On binlerce çocuğa ulaştım kitaplarımla.

Bu yeni kitabımı onlara adıyorum:

Arda, Lara, Ecem, Sevinç, Kerem, İdil, Derin, Mustafa, Ekin, Dilara, Etel, Yeşim, Ayşenur, Yorgo, Mine, Tülay, Moris, Abdullah, Gülcan, Evren, Kaan, Erkan, Hüseyin, Ahmet, Bilge, İdil, İrem, Yalım, Mina, Esin, Aleko, Devrim, Yeşim ve adlarını

saymakla bitiremeyeceğim binlerce çocuk dostuma. Eh, elbette kendi çocuklarım, Barış, Yağmur ve Damla da var aralarında... Tüm çocuklara...

Unutmayın, kimi düşler, gerçekten daha gerçektir. Siz düşlemeyi sürdürür, o bağlamda gerekli çabayı harcarsanız, bir gün mutlaka gerçekleşir... Kimi zaman, gerçek de bir düştür. Benim düşüm iyi bir yazar olabilmektir. Düşüm gerçekleşti mi yoksa bir düş olarak mı kaldı, buna sizler karar vereceksiniz...

Düşlerinizden asla vazgeçmeyin.

Not: Benimle yazışmak için bilginamca@gmail.com adresimi kullanabilirsiniz. Geç de olsa, mutlaka yanıtlarım iletinizi.

KAYIP GEZEGEN

Gazetede ki bir haber çok ilgisini çekmişti Elif'in.

Yapılan araştırmalara göre, Güneş sistemimizin çok ama çok uzak bir noktasında bugüne kadar keşfedilmemiş dev bir gezegen bulunuyordu. Sistemimizin bilinen en büyük gezegeni Jüpiter'den bile kat kat büyüktü bu gezegen. Bilim adamlarının "cüce dev" diye adlandırdıkları gök cisimlerinden biriydi.

Şimdiye kadar keşfedilememişti çünkü yörüngesi çok uzakta olduğundan Güneş'in ışıklarını yansıtamıyordu.

Belli aralıklarla Güneş sistemimize gelen kuyruklu yıldızları, bu dev gezegenin etkiliyor olabileceği düşünülüyordu.

Bu arada, Güneş'teki patlamaların daha iyi incelenebilmesi için Güneş'e çok gelişkin aygıtlarla donanmış araştırma sondalarının gönderileceğine ilişkin bir bilgi de yer alıyordu haberde.

İşte o sondaları taşıyan uzay araçlarından birinin kaptanıydı şimdi Elif. Güneş'in çekimine kapılıp kavrulmadan önce yaklaşabilecekleri kadar yaklaşmış, gemilerinde bulunan

iki sondayı fırlatmış, son hızla uzaklaşıyorlardı oradan.

Uzay gemisinin içi fırın kadar ısınmıştı. Serinletme aygıtı son gücüyle çalışıyordu. Güneş'in çekim gücünden kurtulup kaçmak hiç de kolay değildi.

Uzay aracına önce yumuşak bir eğim verdi Elif. Sonra da roketlerin olanca gücüyle bir kaçış noktası aradı kendine. Roketlerin itiş gücüyle uzay aracı tir tir titriyordu ama sonunda Güneş'in şiddetli çekim gücünden kurtulmuşlardı.

Motorları susturup uluslararası uzay üssüne doğru serbest uçuşa geçti Elif. Bundan sonra yakıt tüketmesi gereksizdi. Tam o sırada haberleşme sisteminden cızırtılı bir ses duyuldu:

"Güneş Bir, Güneş Bir, bizi duyuyor musunuz? Tamam"

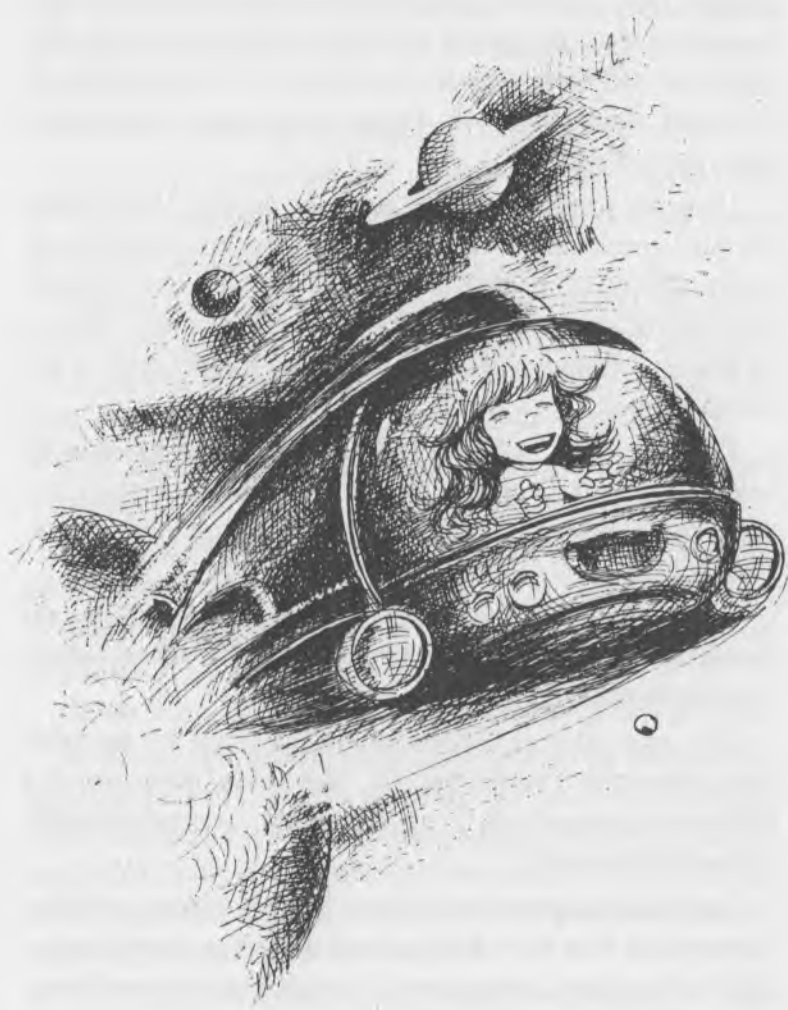
Güneş Bir kendi uzay aracıydı. Hemen haberleşmeyi açıp "Sizi duyuyoruz, tamam," diye yanıt verdi Elif.

"Yolladığınız sondalar başarıyla Güneş'e ulaştı. Sizi kutluyoruz. Size yeni bir görev verildi. Bilgiler az sonra bilgisayarınıza ulaşacak. Rotanızı Güneş sisteminin en uç noktasına göre ayarlayın."

"Benim yakıtım da, gemimde bulunan besinler de Güneş sisteminin en uç noktasına ulaşmaya yetmez," diye bağırdı Elif, "bunu siz de biliyorsunuz."

"Jüpiter'in yörüngesinde, size yakıt ve besin takviyesi yapacak bir uzay aracı sizi bekliyor. Bilgisayarda iletilen koordinatlara geldiğinizde, bu araca kilitlenmeye hazır olun. Görev bilgileriniz size orada bildirilecektir."

Bunu dedikten sonra kesildi cızırtılı ses.

Uzayın karanlığında gezegenleri, yıldızları izlemek çok güzeldi. Ama bu yeni görev rahatsız etmişti Elif'i. Belli ki yine çok tehlikeli bir göreve göndereceklerdi onu. Gemideki görevlileri tehlikeye atmak istemiyordu. Her biri, çok sevdiği, kendi alanlarında çok değerli uzmanlardı. Bu konuyu uzun uzun düşündü.

Uzun bir süredir uzayda görev yapıyorlardı. Mars'a gidip bir tatil yapma hakları vardı. Merkez komutanlığından bunu isteyebilirlerdi. Gemideki görevlilerin tümüyle bir toplantı yapıp görüşlerini aldı. Hepsi de "Devam," diyordu. Zaten o da göreve devamdan yanaydı. Gemideki görevlilerin bu kararına sevindi.

Üç gün sonra buluşma noktasına geldiler, kendilerini bekleyen büyük destek gemisine kilitlendiler. Gemilerine yakıt, su ve yiyecek yüklenirken, geminin kaptanıyla görüştü Elif.

Kendilerinden, Güneş sisteminin en ucunda bulunduğu varsayılan, bugüne kadar keşfedilmemiş cüce dev, kahverengi gezegeni araştırmaları isteniyordu.

Çok uzun sürecek bir yolculuktu bu. Böyle bir yolculuk için, donanımları yeterli değildi. Uzayın hiç bilinmeyen bir bölümüne gideceklerdi. Orada kendilerini nelerin beklediğini kimse bilemezdi.

Gemisindeki görevlilerin, böyle bir yolculukta gerek duyulmayacak olan tüm elemanlarını destek gemisine bıraktı Elif. Bu hem hava, hem yiyecek, hem de yakıt tasarrufu sağlayacaktı kendi gemisine. Üstelik, arkadaşlarından bir bölümünü, olası tehlikelerden kurtarmış olacaktı.

Elif'in gemisine, olağanüstü durumlara karşı kullanabileceği, kendi iki yakıt tankı büyüklüğünde bir tank daha eklendi. Bu görevin pek de öyle kolay olmadığı alınan önlemlerden belliydi.

Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra yola çıktılar.

"Kaptan, nereye gidiyoruz?" diye sordu İkinci Kaptan Can.

"Cehennemin dibine," diye yanıtladı onu önce Elif. Sonra pek üzüldü bu davranışı nedeniyle.

"Bağışla beni Can," dedi, "çok sinirliyim. Güneş sisteminin en uç noktasında bulunduğu varsayılan, kuyruklu yıldızların yörüngelerini etkilediği öngörülen, kahverengi olduğu için dünyadan görülemeyen bir cüce devi bulmaya gidiyoruz."

Can, kaptanın çok öfkeli olduğunu anlamıştı. Başka soru sormadı.

Bu kadar eksik donanım ile böyle bir araştırma yapmak gerçekten çok tehlikeliydi.

Herhangi bir olay olmadan, tekdüze bir biçimde geçiyordu günler.

Günler sonra birden, çok uzakta o kahverengi devi gördüler.

İlk görüldüğü andan başlayarak gezegenin binlerce fotoğrafı çekildi ve Dünya'ya yollandı. Her yanı buzla kaplıydı. Elif bir araştırma sondası yollamaya karar verdi. Ama kahverengi gezegenin yerçekimi öylesine yüksekti ki, sonda hemen yere çakıldı. Yine de, atmosfer ve yüzeyin genel görünümüyle ilgili kimi bilgiler edinmişlerdi.

Elif birden gezegene olağan hızlarının üstünde bir hızla yaklaştıklarını gördü. Hemen Can'ı çağırdı yardıma. Böyle giderse gezegene çakılacaklar, tozları bile kalmayacaktı.

Can, geriye doğru değil de bir kaçış noktası bulabilecekleri yana doğru çevirmelerini önerdi uzay gemisini. Böylece, gezegenin yörüngesine girip, uygun bir noktada yörüngeden kopup kaçabileceklerdi.

Öyle yaptılar.

Yörüngedeki her dönüşlerinde, birkaç basamak yükseldiler, sonra da roketlerin son gücüyle gezegenin çekiminden kurtulmayı denediler.

Bu onların son şansıydı. Başaramasalar, ya son hızla yere çakılacaklar ya da bir uydu gibi sonsuza kadar gezegenin çevresinde dönüp duracaklardı.

Roketler az sonra kendi hızlarını kendileri kesti. Çekimden kurtulmuş, dünyaya doğru serbest uçuşa geçmişlerdi. Eve dönüyorlardı artık.

Tüm mürettebat birbirini kucaklayıp öpmeye başladı.

“Kızım, dur, ne oluyor sana?” diye bağıırıyordu annesi.

Elif yerinden fırlayıp annesini kucaklamış, yanaklarından öpüyordu. Elindeki gazete, yere düşmüştü.

Elif bir kez daha sordu kendi kendine, “Düş mü gerçek yoksa gerçek mi düş?” diye...

ROBENSONELİF

O ay okuyacağı kitap olarak Robenson'un Serüvenleri'ni seçmişti Elif. Kitabı okurken başlangıcında biraz sıkılmıştı ama, Robenson'un ıssız adaya düştükten sonra yaşadıkları, gerçekten çok heyecan vericiydi.

Bir insan, batık bir gemiden kurtardığı eşyalarla, ıssız bir adada tek başına yıllarca yaşamayı başarabilir miydi? Yine de başarmıştı işte. Heyecan içinde okumayı sürdürdü Elif.

Bir cuma günüydü. Karşı adalardan kendi adasına yerlilerin geldiğini gördüğünde çok heyecanlandı Elif. Bu ıssız adadan kurtuluşunu sağlayabilirdi gelen yerliler. Onların, birlikte getirdikleri esir kızı yemeye niyetlendiklerini anlayınca, heyecanı büyük bir öfkeye dönüştü. Buna engel olmalıydı ama nasıl?

Bu yerliler kendisi gibi uygar bir eğitim almadıklarından her şeyi yapabilirlerdi. Elif onların canlarını yakmadan bu sorunu çözümlmek istiyordu. Şiddet şiddeti doğururdu. Onları korkutup adadan kaçırabilse, amacına ulaşmış olurdu.

Yerlilerin batıl inançlarından yararlanmaya karar verdi sonunda. Büyük bir ateş yakma hazırlığı içindeydi gelen yerliler.

Neyse ki çevrede ardına gizlenerek yanlarına kadar sokulabileceği çok sayıda çalı vardı. Çekecekleri ziyafetin hazırlığına öylesine kaptırmışlardı ki kendilerini, bu ıssız adada başka birinin olabileceği akıllarına bile gelmiyordu. O nedenle, çevreyle hiç ilgilenmiyorlardı.

Yeterince yaklaştıktan sonra uygun bir an kollayıp keme-
rindeki küçük barut torbalarından birini ateşin içine fırlatı-
verdi Elif. Alttan yanan deri torba, ateş baruta değince, pat-
layarak ateşe ve dumana boğdu ortalığı.

Atılıp dumanların arasına gizlendi Elif. Zaten ne olduğu-
nu anlayamadıkları için çok korkmuş olan yerliler, dumanla-
rın arasından bir kızın çıktığını görünce, dehşete düşmüşler-
di. Elif, elindeki tüfekte havaya bir kez ateş etti.

Çılgık çılgıça kayıklarına doğru koştu yerliler. Esirlerini de
bırakıp artlarına bile bakmadan hızla uzaklaştılar adadan.

Esir kız, gözleri dehşet içinde açılmış Elif'e bakıyordu. Sa-
kince yaklaştı ona Elif. Bıçağını çıkarıp kızın ellerini ve ayak-
larını bağlayan ipleri kesti. Eliyle, kendisini izlemesini işaret
etti. Zavallı kız bir anda gevşemiş, rahatlamıştı. Elif'in ardına
düştü.

Çevresini çitlerle çevreleyip bir kaleye dönüştürdüğü evi-
ne geldiklerinde Elif, önce su verdi korkudan hâlâ titreyen
genç kıza, sonra akşamdan kalma av etlerinden büyükçe bir
parça getirip koydu önüne.

Karnını iyice doyuran genç kız az sonra rahatlamış, Elif'e il-
gi ve merakla bakmaya başlamıştı. Adaya cuma günü geldiği
için, yerli kızın adını "Cumaliye" koymaya karar vermişti Elif.

Elini göğsüne bastırarak “Elif,” dedi önce, sonra yerli kızı işaret ederek, “Cumaliye,” dedi.

Genç kız anlamıştı. Eliyle Elif’i işaret ederek, “Elif,” dedi, sonra elini kendi göğsüne götürerek, dili dönmediği için “Gumaliya,” dedi. Olsun. Zamanla doğru söylemeyi öğrenirdi kendi adını da.

Genç yerli kız birden Elif’in önünde yere kapandı. Böylelikle ona duyduğu saygıyı göstermek istiyordu.

Hemen omuzlarından tutup kaldırdı onu Elif. Eliyle gelmesini işaret etti. Evin içine götürdü onu. Ellerini birleştirip başına dayayarak uyuma işareti yaptı, kendi yatağını gösterdi. “Burası Elif’in yatağı,” dedi.

“Elif,” diye yineledi onu Cumaliye.

Onun yatacağı yeri gösterdi sonra da, “Cumaliye’nin yatağı,” dedi yine uyuma işareti yaparak.

Bu kez daha düzgün söyledi yerli kız adını, “Gumaliye,” dedi. Anlamıştı kendisine anlatılanı.

Elif bu kez onu yukarıdan akan suyun altına götürdü. Ellerıyla yıkanmasını söyledi. Çok kötü kokuyordu çünkü Cumaliye. Ona bir kalıp sabun verdi. Önce kendisi gösterdi nasıl yıkanılacağını. Kendisi kurulanırken de Cumaliye’yi suyun altına soktu.

Elif’ten gördüğü gibi saçlarını sabunlamaya koyulmuştu ki Cumaliye, yılan sokmuş gibi bir çığlık attı. Yanına koştu Elif. Başı sabunluyken gözlerini açık tutan Cumaliye’nin gözleri yanmıştı. Hemen bol suyla yıkadı yüzünü Elif. Kendi gözlerini kapayarak eliyle işaret etti. Cumaliye anlamıştı.

Gözlerini yumdu. Her tarafını sabunlayarak iyice yıkandı ondan sonra da.

Az sonra Elif'in karşısında, üstünden sular akan genç ve güzel bir yerli kız vardı. Kurulanması için ona bir havlu verdi Elif. Giyinmesi için gemiden kurtardığı giysilerden ona uygun olabilecekleri seçti, nasıl giyileceklerini gösterdi.

Cumaliye, giyinip de karşısına geçtiğinde, kendi diliyle uzun bir söyleve başladı. Elbette hiçbir şey anlamıyordu Elif. Eğer evcilleştirdiği papağan, "Papağancık, papağancık!" diye bağırarak Cumaliye'nin omzuna konmaya kalkışmasaydı, bu söylev hiç bitmeyecekti. Yerli kız korku içinde ilk gördüğü şeyin altına sığındı. Bu uzun söylev de böylece bitmiş oldu.

O gece, uykusunda çok huzursuzdu Cumaliye. Zaman zaman çığlıklar atarak uyandı. Belli ki kendisini tutsak edenlerle ilgili düşler görüyordu. Elif birkaç kez kalkıp onu yatıştırmak zorunda kaldı. Ertesi sabah keyifle gözlerini açtılar ikisi de.

Doğrusu karınları pek acıkmıştı. Sıkı bir kahvaltı onları daha da keyiflendirirdi.

Cumaliye, çok kısa sürede epeyce sözcük öğrenmişti. Biraz bu sözcüklerin biraz da el işaretlerinin yardımıyla, ilk günlere oranla çok daha kolay anlaşılabiliyorlardı artık. Birlikte ava çıkıyorlardı. İlk günler, tüfeğin sesinden çok korkup her patlayışında saklanacak yer arayan Cumaliye, sonunda alışmıştı bu sese. Artık korkmuyordu. Tüfeği gösterip gülümseyerek, "Bum bum," diyordu.

Daha önce ektiği ve artık yeşermeye başlayan mısırları sulamayı öğretmişti Elif ona. Cumaliye, üç günde bir hiç ak-satmadan mısırlara su veriyordu.

O da Elif'e çok değerli bir şey öğretmişti: Sepetle balık ya-
kalamak.

Bir sabah uyandığında Elif, Cumaliye'yi sazlıklardan kes-
tiği ince kamışlarla sepet örerken buldu. Bu işe alışkın par-
makları hızla çalışıyordu. Elleriyle de göstererek, "Ben, bu,
sen," dedi Cumaliye.

"Sen değil, sana," diye düzeltti onu Elif.

"Ben, bu, sana," dedi bu kez Cumaliye.

Örülen sepetin nasıl bir şey olacağını, ne işe yarayacağını
pek merak etmişti Elif. Yapacak bir işi de yoktu. Oturup sa-
bırla izledi Cumaliye'nin kamışları hızla birbirine dolayan
parmaklarını. Az sonra bitti sepet.

Şişman, ağzı içine doğru kıvrık, sapı bile olmayan büyük-
çe bir sepetti bu.

"Ben, sen –sana gösterecek," dedi Cumaliye.

Sepetin bir kenarına uzunca bir sicim bağladı. İçine bir
gün önce avladıkları, çöplük olarak kullandıkları yere atıl-
mayı bekleyen tavşan artıklarından ne bulursa koydu. Eliyle
"Gel," diye işaret etti Elif'e. Birlikte kıyıya indiler.

İçine ağır bir taş koyarak, kayalıkların dibinde, suyun de-
rin olduğu bir yere sarkıttı sepeti Cumaliye. İpin ucunu uy-
gun bir yere bağlayıp "Beklemek," dedi. Sonra da mısırları
sulamaya gitti.

Ne olacağını pek anlamamıştı Elif ama, o da yamyamların
geri dönüp kendilerine saldırması olasılığına karşı, "kale" ola-
rak nitelendirdiği evin çevresindeki çitleri güçlendirmeye gitti.

Çitlerin arasına, ucu sivriltilmiş kazıkları çaktığı sırada
Cumaliye geldi.

“Sen gel,” dedi.

Elif işini bırakıp Cumaliye’yi izledi.

Bağladığı yerden ipi çözüp ağır ağır sepeti çekti Cumaliye.

Sabah denize atarken içine koyduğu tavşan artıklarından hiçbir şey kalmamıştı geriye ama şimdi sepetin içi koca koca balıklarla doluydu.

Etlerin kokusunu alan balıklar, sepetin içe dönük ağzından girmişler ama dışarıya çıkamamışlardı.

“Yaşasın!” diye bağırdı Elif, “Bu gece balık ziyafeti var!”

“Sen, ben, balık,” dedi Cumaliye keyifle sırtarak.

Yarı el işareti yarı sözcüklerle, daha çok sepet yapmasını söyledi ona Elif.

Balıkları temizlemeye koyuldular. Elif, balıkların iç organlarını atmaya hazırlanıyordu ki, Cumaliye durdurdu onu. “Bunlar başka balık,” dedi.

Anlamıştı Elif. Balıkların atıkları yem olarak kullanılacaktı. Elleriyle sepeti gösterip, “Daha çok sepet yap,” dedi bir kez daha.

Cumaliye anlamıştı. Az sonra çöpe geçirilip ateşin üstünde ızgara yapılan balıkların kokusu sarmıştı ortalığı.

“Yemek hazır! Hadi sofrayaaa...” diye bir ses duydu Elif uzaklardan.

Kim hazırlamış olabilirdi ki sofrayı? Kendilerinden başka kimse yoktu ıssız adada...

Yavaşça sıyrıldı düşünden. Annesinin sesiydi bu. Kendilerini sofraya çağırıyordu.

Mis gibi balık kokuyordu evin içi.

Yüreğinde, az önce yaşamış olduğu düşün heyecanıyla, sofraya koştu Elif. Bir güzel doyurduktan sonra karnını, kitabını okumaya döndü yeniden.

Evet, Robenson Cuma'yı kurtarmıştı ama o da Cumaliye'yi kurtarmıştı yamyam yerlilerin elinden. Uzun süre birlikte yaşayacaklardı o ıssız adada.

Keyifle okumayı sürdürdü kitabını.

AVATAR¹

O gün sinemaya gidip Avatar filmini izlemişti Elif. Üç boyutlu görüntüler, olağanüstü ses kayıtları ve özellikle de filmin konusu çok etkilemişti onu. Dostluk ve anlaşma yoluyla sorunlar çözümlenebilecekken, bir subayın yanlış davranışı yüzünden onca insanın ve Pandoralının anlamsızca öldüğünü görmüştü filmde. O yanlış kararı veren subay da ölmüş, dünyalılar Pandora'dan çekilmek zorunda kalmışlardı ama, nice can gitmişti bu uğurda... Böyle olması gerekir miydi?

Elif'in aklına geçenlerde okuduğu bir kitap geldi. Güney Amerika'yı keşfe giden İspanyollar da böyle yapmamışlar mıydı? Onları dostça karşılayan yerlileri kılıçtan geçirip büyük bir uygarlığı yerle bir etmemişler miydi? Kuzey Amerika'ya yerleşen beyazlar, Kızılderililerle kıyasıya savaşıp büyük çoğunluğunu öldürerek topraklarını ellerinden almamış mıydı? Güney Afrika'da zenciler, yani yerli halk, beyazlara karşı yıllarca direnip ırk ayrımcılığından birkaç yıl önce

1 Bu öyküyü, yıllarca önce okuduğum *Indian Tales* – Kızılderili Masalları kitabındaki masallardan esinlenerek yazdım.

kurtulmamışlar mıydı? Keşke dünya üzerinde böyle kıyımlar, bu tür haksızlıklar olmasaydı.

Savaşmak, ne adına olursa olsun insan öldürmek ne kadar korkunç bir şeydi... İnsanlar, ırkları, dilleri, dinleri ne olursa olsun barış içinde yaşayamazlar mıydı? Yaşayabilirlerdi elbette. Elif ve onun gibi düşünenler, mutlaka bu konuda çaba harcıyıp başarıya ulaşacaklardı.

Elif o gece erken yattı. Derin bir uykuya daldığında tuhaf bir düş gördü. Bu kez bir Kızılderili çadırındaydı. Annesi bir sağaltıcıydı. Ormandan topladığı otlarla yaraları iyileştiriyor, hastaları sağaltıyordu. Ormana gidip annesinin istediği bitkileri ve kökleri toplayan Elif, her birinin ne işe yaradığını, nasıl kullanılacağını öğrenmişti. Annesinden sonra köyün otacısı o olacaktı. Şimdiden, annesinin yetişemediği hastaların yardımına koşmaya başlamıştı bile.

Günlerden bir gün, köyün üst tarafındaki ormana gitti Elif ve bol miktarda şifalı kök topladı. Elif ormanda dolanırken, köyü gözleyip saldırmak için fırsat kollayan, düşmanları olan Mohawk kabilesinden bir grup savaşçı onu görüp esir aldı. Mohawk'lar onu da alıp ülkelerine geri döndüler. Yalnızca, topladığı köklerden birini giysisinin altına saklama fırsatı buldu Elif.

Dönüş yolunda Mohawk'lar Elif'e işkence etmeye başladılar. Bir defasında, parmaklarının ucu kavrulana kadar elini ateşte tuttular. Sonra da Pa'kwáekasiasit, Ok Başlı Parmak adını taktılar ona. Yaşadığı sonsuz acıya gözünü bile kırpmadan dayandı Elif. Bir yandan da, "Bu kadar acıya, işkenceye ne gerek var?" diye düşünüyordu.

Sonunda Mohawk köyüne ulaştılar. Mohawk'lar ona ne yapacaklarına karar verene kadar, Elif önünde bir muhafızın beklediği küçük bir çadıra hapsedildi. Yakılarak öldürülmesine karar verildi. Elif'in yakılacağı gün gelip çatığında, köyün kadınları ormana, ateş için çalı çırpı toplamaya gittiler. Elif de onlarla birlikte gidip kendi ateşi için topladığı bir kucak odunla döndü. Herkes bunun çok yüreklice bir davranış olduğunu düşünüyordu. Yakılma gününü ertelediler.

Sonunda Elif bir oğlan doğurdu. Ufacık bir bebektir ama çok çabuk gelişti. Birkaç hafta içinde öteki yetişkinler gibi normal bir biçimde konuşmaya başladı. Tek farkı bir bebek olmasıydı. Bu oğlan Elif'in giysisinin altına gizlediği kök parçasıydı aslında. Sihirli bir hekim çocuktu bu. Gweleb'hot adını verdiler ona.

Sonunda hiç çocukları kalmamış yaşlı bir karı koca Elif'i ve oğlunu evlat edindiler. Çocuklarının hepsi savaşlarda ölmüştü. Elif'i ve Gweleb'hot'u kendi çocukları olarak kabul ettiler. Böylece Elif'in yakılarak öldürülme korkusu kalmamıştı.

Elif bu yaşlı çiftin karşı çok iyi davranıyor, onlar da onu öz evlatları gibi seviyorlardı, ama ailesini, halkını, köyünü çok özlemişti. "Sen kaç, oğluna biz bakarız," dedi yaşlı çift. Kaçması için ısrar ettiler.

Elif ertesi gün kaçtı. Mohawk'lar kaçtığını uzun bir süre fark etmediklerinden, oradan kolayca uzaklaştı. Oğlunu geride bıraktığı için çok üzgündü ama yaşlı çift gitmesi için çok ısrar etmişti.

İki gün sonra bir Kızılderili çadırına ulaştı. Yaşlı bir kadın karşıladı onu, uzun zamandır beklemiş gibi "Sonunda

gelebildin demek,” diyerek. Yaşlı kadın bir Penobscot Kızılderilisiydi, yani kendi kabilesindendi. Elif burada bir süre dinlendi ve sonra, kendisinin artık ölmüş olduğunu sanan halkının yanına gitti. Sağ salım geri döndüğünü gören köy halkı büyük bir sevinç yaşıyordu.

Geride, Mohawk köyünde bıraktığı oğluna gelince, annesi gittikten sonra, her gün ormana gidip sağaltıcı otlar toplamaya koyulmuş, köydeki hastaları sağaltmaya başlamıştı. Köy halkı ona büyük saygı duyuyordu. Sonunda onu kabilenin başkanı yapmaya karar verdiler.

“Bir koşulla başkan olurum,” dedi Gweleb’hot.

“Nedir koşulun?”

“Çevremizdeki tüm kabilelerle barış yapacağız, bundan sonra kabileler arasında savaş ve adam kaçırma olmayacak. Tüm esirler serbest bırakılacak.”

Kimse karşı çıkmadı bu koşullara. Mohawk’lar, öteki kabilelerle olduğu gibi Penobscot kabilesiyle de barış yaptı. Böylece tüm bölgeye uzun yıllar sürecek barış gelmişti. Oğluna kavuşan Elif, gözyaşları içinde sarıldı ona.

Sabah, saatin zili çaldığında, gözleri hâlâ yaşlıydı. Ama düşte bile olsa, bir barış ortamı yaratabilmişti dünyada. En azından onun düşünde Avatar filmindeki gibi bir kıym olmamıştı.

Kalkıp okula gitmek için hazırlandı.

DEPREM

Televizyon haberlerinde Haiti'deki deprem gösteriliyor-
du. Binlerce kişi yıkıntıların altında kalmıştı. Kameranın
önündeki haberci depremle ilgili bilgi verirken, arkadan
yükselen çığlıklar duyuluyordu.

Yaralı bir çocuğu kucaklamış, koşarak ilkyardım çadırına
götürüyordu Elif. Kızılay'ın bölgeye gönderdiği yardım eki-
binin bir üyesiydi.

Çocuk hemen bakıma alındı.

Elif dışarıya fırlayıp yardım edilecek başka yaralılar ara-
maya koştu.

Vıyıklayıp duran bir köpek dikkatini çekti koşarken. Yıkıl-
mış bir binanın önüne uzanmış, sanki ağlıyordu köpek.
Onun yanına yaklaştığında, yıkıntının içinden gelen çığlıkla-
rı duydu. Belli ki köpeğin sahipleri yıkıntının altındaydı ve
hâlâ yaşıyorlardı.

Önce elleriyle molozları temizlemeye çabaladı Elif. Ama
aynı anda bunu elleriyle başaramayacağını gördü. Hemen
bir kazı ekibinin yanına koştu. Ekipten birini, seslerin geldi-
ęi yere götürdü.

Az sonra, araçlar oradaydı. Üstteki molozları büyük bir özenle temizliyorlardı. En küçük bir dikkatsizlik molozların çökmesine ve aşağıdaki insanların ölmesine neden olabilirdi.

Elif, sahiplerinin kurtarılmasını bekleyen köpeğe bir parça kemikli et ve su getirdi. Günlerdir aç olmalıydı köpek. Bir anda yalayıp yuttu hepsini. Ama kıpırdamadı bile yerinden. Kurtarma çalışmalarını izliyor, arada bir sahiplerini güçlendirmek istercesine havlıyordu.

Birkaç saat sürdü kurtarma çalışması. Sonunda, anne, baba ve üç çocuktan oluşan beş can kurtarılmıştı. Köpek, açılan delikten çıkan herkesin yanına koştu teker teker, atılıp ellerini yüzlerini yaladı.

Belki de depremin yıkıntıları arasında can verecek beş kişilik bir aile, köpekleri sayesinde kurtulmuştu.

Elif hemen hepsini birden Kızılay'ın ilkyardım çadırına götürdü. Bir an bile ayrılmadı arkalarından köpek. Aile, ilk tedavileri yapıp dinlenebilecekleri bir çadıra götürüldüğünde bile, arkalarındaydı köpek.

Birkaç gün sonra, depremzede aile köpeklerini de alarak, bir köy çiftliğindeki akrabalarının yanına gittiler.

"Baba, bir köpek alalım!" diye bağırarak yerinden fırladı Elif.

"Hayrola kızım, bu da nereden çıktı şimdi?"

"Görmüyor musun, onlar insanların en sadık dostları..."

"İyi de..."

"İyisi miyisi yok baba. Görmedin mi, bir köpek sayesinde depremden beş can kurtardık..."

Babası tam Elif'e düşle gerçeği ayırması gerektiğini söyleyecekti ki, haber sunucusunun sesi araya girdi.

"Sevgili seyirciler, ilginç bir şey oldu, sahiplerinin bulunduğu enkazın önünde bekleyen bir köpek, tam beş kişilik bir ailenin kurtulmasını sağladı. Kurtarma ekiplerini uyaran genç kızın kim olduğu bilinmiyor. Yıkıntıların altından çıkarılan aile Kızılay'ın ilkyardım çadırına götürüldükten sonra uyarıyı yapan genç kız kayboldu. Kurtarma ekipleri, genç kızı 'o bizim meleğimiz' diye adlandırıyor. Bir köpek ve kimliği bilinmeyen bir genç kız beş can kurtardı az önce burada..."

Elif çok heyecanlanmıştı.

Yan gözle, şöyle bir bakan babası, bu heyecanı gördü.

"Tamam," dedi sonunda, "yarın gidip bir köpek alıyoruz. Ama tüm sorumluluğu senin üstünde olacak. Mamasına, çişine karışmam."

"Yaşasınnnnn!" diyerek babasının üstüne atıldı Elif. Şapada şapada öptü onu yanaklarından.

"Hayrola, bu çılgılık, bu kıyamet de ne?" diye gelen annesini, "Yarın bir küçük köpeğimiz olacak!" diye yanıtladı Elif heyecanla.

Ertesi gün barınaktan, King Charles cinsi, siyah beyaz lekeli, minik bir köpek aldılar. Kocaman gözlerini devire devire bakıyordu onlara.

"Tanrım, bu pek çıtır, gofret gibi, adı da Gofret olsun!" diye bağırdı Elif.

Köpeğin adı Gofret oldu ama, herkes "Gofri" diye çağırırdı onu.

Çok sevimli, sevecen bir köpekti Gofri. Geceleri Elif'in ayak ucunda yatmayı seçti. Arada bir kalkıp evi dolaşiyor, sonra yine gelip Elif'in ayak ucuna uzanıyordu.

Yepyeni bir renk gelmişti Gofri'yle yaşamlarına. Elif her gün sabah okula gitmezden önce onu beş dakikalığına bile olsa dışarıya çıkarıyor, okul dönüşü uzun uzun gezdiriyordu.

Tek kusuru vardı Gofri'nin: Terlikleri kemirmek.

Birkaç azarlamadan sonra, o huyundan da vazgeçti. Evin her an neşe kaynağı bir üyesi oluverdi...

KÂŞIF

Derste keşifleri işliyorlardı. Öğretmenleri, Kristof Kolomb'un büyük uğraşlardan sonra İspanya Kraliçesi Isabel-la'yı üç küçük gemiyi donatmaya razı ettiğini anlatıyordu. Dünyanın yuvarlak olduğunu savunan Kolomb, hep batıya gidilirse Hindistan'a ulaşılabilceğı inancındaydı.

3 Ağustos 1492 günü Kolomb, Santa Maria, Nina ve Pinto adlı üç gemiyle Palos'tan yola çıktı. O gün olağanüstü bir hareketlilik vardır Palos limanında. Herkes, bu gözü pek serüvencileri uğurlamaya gelmişti.

Elif Santa Maria'nın kaptan köşkünde, Kristof Kolomb'un yanında duruyor, gemileri uğurlayanlara el sallıyordu.

Bilinmeyen denizlerde, haftalarca sürecekt zorlu bir yolculuk olacaktı bu. Ama gemiciler, tüm güçlüklerin üstesinden gelebilecek insanlardı.

Yolculuğun temel amacı, Hindistan'a ulaşabilecek kısa bir yol bulup o zaman çok değerli olan ve Avrupa'ya büyük eziyetlerle getirilen baharatın daha kolayca getirilmesini sağlamak, gidilecek yerlerde altın ve gümüş bularak iyice

yoksul düşmüş bulunan İspanya hazinesini zenginleştirmekte.

Elif, Kaptan Kolomb'un yanından bir an bile ayrılmıyor, bu büyük kaptandan gemiciliğin sırlarını öğrenmeye çalışıyordu.

Gece, yıldızlara bakarak yön bulmayı bile öğrenmişti artık.

Ama başlangıçta pek heyecanlı gelen yolculuk iyice tek-düzeleşmişti artık. Rüzgârsız günlerde pörsümüş duran yelkenlerin şişmesini bekliyor, fırtınalı günlerde rüzgârla ve dalgalarla boğuşuyorlardı. Koskoca okyanusun ortasında üç fındık kabuğu, hiç bilinmeyen, Avrupalı denizcilerin daha önce hiç görmediği, yeri yurdu belirsiz limanlara ulaşmaya çalışıyorlardı.

Yukarıda koskoca mavi gökyüzü, aşağıda her yanlarını kuşatan mavi deniz... Bu tekdüze mavilik, insanı adeta boğuyordu.

Yola çıkmalarından bu yana yaklaşık dokuz hafta geçmişti. Henüz hiçbir yere ulaşmış değillerdi. Tayfalar homurdanmaya başlamışlardı. Hepsi de, sonucu belli olmayan bu yolculuğun bir an önce bitirilmesini istiyorlardı. Artık geri dönüp yurtlarına gitmeliydiler. Ayaklarını sağlam basabilecekleri, beşik gibi oynamayan bir karaya ulaşmanın özlemi içindeydi hepsi de.

Kaptan Kolomb biraz daha sabırlı olmalarını istiyordu onlardan. İleride büyük zenginlikler onları bekliyordu. Altın, gümüş, baharat. Ülkelerine varlıklı kişiler olarak döneceklerdi.

Aslında Elif de pek sıkılmıştı bu tekdüze yolculuktan.

Bir sabah gökte uçuşan kara kuşlarını gördüler. Tayfalar, bu kuşlardan birkaç tanesini yakalamayı bile becermişlerdi. Evet bu kuşlar deniz kuşu değillerdi, karada yaşıyor olmalıydılar.

Kolomb hemen gemilerin rotasını kuş sürüsünün uçuş yönüne doğru çevirdi. Birkaç gün içinde kara görünmüştü. Karayı ilk görenlerden biri olduğu için pek sevinçliydi Elif.

Tayfalar, “Kara! Kara!” diye bağırıyorlardı. O da bütün coşkusuyla katılıyordu onlara.

O geceyi kutlamayla geçirdiler. Ertesi gün, yani 12 Ekim 1492 günü, gemiler Karayip Adaları’na ulaşmıştır. Hemen demir attılar ve Kristof Kolomb birkaç kişiyle birlikte karaya çıktı.

Daha önce hiç görmedikleri bitkilerle, ağaçlarla doluydu çevre. Renk renk kuşlar uçuşuyordu ağaçların arasında. Evet yeni bir dünyaya gelmişlerdi. Herkes hayranlıkla bakıyordu çevreye.

Bu toprak parçasına İspanya Krallığı adına el koyduğunu açıkladı Kolomb. Ama hesapta olmayan bir yanışı vardı: O dünyanın çevresini daha küçük hesapladığı için, Hindistan’a gelmiş olduğunu sanıyordu. Oysa yepyeni bir kıtayı keşfetmişti. Ne yazık ki yaşamının sonuna kadar bunu öğrenemeyecek, hep Hindistan’a ulaştığını düşünecekti. Daha sonra Karayib Adaları diye adlandırılacak yere ulaşmıştı oysa.

Adanın yerlileriyle barışçı ilişkiler kuruldu hemen. Kolomb, Hindistan’a geldiğini düşündüğünden, “Hintli” diye adlandırdı onları. Bu yanlış adlandırma günümüze kadar sürecekti.

Gemilerde bırakılan birkaç nöbetçi dışında, tüm tayfalar özlemiyle tutuştukları karaya çıktılar. Yerliler gerçekten de büyük konukseverlikle karşılamıştı büyük denizin öte

yakasından gelen bu soluk tenli insanların hepsini. Ama, düşlenen zenginlikler ve altın yoktu burada. Çok az altın bulabilmişlerdi.

Gemilerin bakımı yapıldı, yiyecekleri, suları tazelendi, tayfalar artık geri dönüş yolculuğunun başlayacağını umuyorlardı. Kolomb ise, daha ileriye gitmek istiyordu. Evet, aradıkları zenginliği burada bulamamışlardı ama, ileride başka kara parçaları vardı. Özledikleri zenginliğe orada ulaşacaklardı.

Gemiler yeniden yola koyulduğunda, sefere katılanlar yola çıktıkları zamandan daha varlıklı değillerdi.

Haftalar süren bir yolculuktan sonra, 5 Aralık 1492 günü, Hispanyola keşfedildi. Ama umdukları zenginlik burada da yoktu. Burada bir ay kadar oyalandıktan sonra, gemilerin suyu ve kumanyası tazelendi.

4 Ocak 1493'te üç gemilik filo İspanya'ya doğru yola çıktı. 16 Ocak günü, yeniden İspanya'daydılar.

"Kolomb, aynı bölgeye üç sefer daha yaptı. Bölgedeki 1700 adayı ve Orta Amerika'nın kimi kesimlerini keşfetti. Onun açtığı bu yolu izleyen pek çok denizci, bu yeni kıtaya seferler düzenledi ve tüm kıtayı keşfetti.

Avrupalılar için yeni fırsatlar ve zenginlik demek olan bu keşifler, yerlilerin çok acı çekmesine, kitleler halinde öldürülmesine neden oldu. Bu yeni kıtada yüzlerce yıldır parlak bir uygarlık kurmuş olan Aztek, Maya ve İnka imparatorlukları tümüyle yok edildi.

Evet Avrupa'nın özlediği gemiler dolusu altın ve gümüş bulunmuştu ama bu uğurda nice canlar yok edilmişti.

“Kristof Kolomb, 20 Mayıs 1506’da, yoksul bir insan olarak öldü,” diyordu öğretmenleri.

Öğretmenin sesi çok uzaktan geliyordu. Silkinip kendine geldi Elif. Sınıfta, arkadaşlarının arasında oturuyordu. Ama bir an için bile olsa, o büyük denizcinin yaptığı ilk sefere katılmış, onun yaşadığı tehlikeleri, umutsuzlukları ve sevinçleri paylaşmıştı.

Tuhaf bir duygu vardı içinde. “Acaba, Kolomb bu yeni ülkeyi keşfetmemiş olsa, oradaki uygarlıklar, imparatorluklar hâlâ yaşıyor olamaz mıydı?” diye düşünüyordu.

Ama elbet bir gün başka birileri oraları keşfedecek, benzer kıyımlar yine yaşanacaktı...

“Keşke insanlar savaşmadan, barış içinde birlikte yaşamayı öğrenebilseler,” diye düşündüğü sırada teneffüs zili çaldı.

ÇÖL

Önümüzdeki yirmi yıl içinde, kullanılabilir tatlı su kaynaklarının çoğunun kullanılmaz hale geleceğini, dünyamızın büyük bir bölümünü su sıkıntısının beklediğini okumuştum Elif bir gazete haberinde.

Elbette yurdumuz da payını alacaktı bu su sıkıntısından. Gürül gürül akan nehirleri, yüzlerce tür kuşa, hayvana yuva olan gölleri kuruyacaktı.

Elif kendini bir çöl ortamında buldu.

Ama burayı tanıyordu o. Babasının çocukluğunu geçirdiği, gürül gürül akan suları, çağlayanlarıyla ünlü Antalya'daydı.

Antalya, bir çöle dönüşmüştü. Çağlayanlar susmuş, deniz çekilmiş, caddeleri süsleyen o güzelim palmyeler ve hurma ağaçları boynu bükük birer kuru ağaca dönüşmüştü.

Antalya özellikle de yaz aylarında her zaman sıcak olurdu ama, bu kez kavurucu bir sıcak vardı ve bakkallarda satılan şişe suları çok pahalıydı. Susuzluktan kıvranan insanlar, sokaklarda aygın baygın yürüyorlardı.

Musluklardan sular akılmıyordu. Aksa bile çamur gibi geliyordu sular. Temizlenmeye değil, kirlenmeye yarıyordu ancak. Temizlik koşulları sağlanamadığından, kısa süre sonra kentte salgın hastalıkların başlaması kaçınılmazdı. Bir şeyler yapılması, önlemler alınması gerekiyordu.

Okuduğu bir masal geldi aklına. Kentin padişahına öfkelenen bir cadı, gürül gürül akan muslukların hepsini tıkamış, kenti susuz bırakmıştı. İşte tam o sırada Keloğlan kente geliyor, cadıyı alt ederek tıkanmış muslukları açıyor, kenti yine suya kavuşturuyordu.

Bugünkü günde cadılar ve onların oyunlarını bozacak Keloğlan'lar bulunmazdı ki. Onların hepsi masal kahramanıydı. Başka türlü bir şeylerin yapılması gerekiyordu.

Koca koca mühendislerin, belediyecilerin, bakanların yapamadığını o nasıl yapabilirdi ki?

Yapamaz mıydı?

"Tıp, tıp, tıp..." iyice kapatılmamış bir musluktan gelen tıptırtılar yankılanıyordu kulağında Elif'in.

Sonra bir sifon çekildi. Suyun çağlayan gibi boşalan sesi, "ŞARRR!" diye kulaklarına sanki şişler soktu. Hemen ardından ikinci bir "ŞARRR!" sesi duyuldu. Bir çamaşır makinesinin "cır cır cır" öten sesini duydu az sonra. Bir "ŞARRR!" sesi de oradan geldi.

Apartmanda tüketilen, boşa harcanan tüm suların sesini duymaya başlamıştı Elif.

"Elif, şu önündeki kirli tabakları getir de makineyi çalıştıralım," dedi annesi. Elif tabakları götürdü. Makine yarı yarıya boştu.

“Ama anneciğim,” dedi Elif, “makine daha dolmamış ki...”

“Olsun,” dedi annesi, “sabaha kirli kap kacağımız kalmaz.”

“Ama anne, bu hem su, hem deterjan israfı.”

“Gülüm, su ve deterjan israfını düşünecek halde miyim? Yarın erkenden toplantıya yetişeceğim. Bari döndüğümde, tabağımız, çatalımız temiz olsun.”

Annesi bulaşık makinesini çalıştırdı.

Dişini fırçalamak üzere banyoya girdiğinde, yandaki komşunun artık ciddi bir onarım gerektiren çamaşır makinesinin takur tukur çamaşır sıktığını duyabiliyordu. Yukarıdan yine “ŞARRR!” diye bir sifon sesi geldi.

Apartmanlarda her an su kullanılıyordu. Hayır, su kullanılmıyor israf ediliyordu. Gereği gibi yararlanılmıyordu su kaynaklarından. Buna karşı çıkılması gerekirdi. Ama Elif bunu tek başına yapamazdı ki...

Ertesi sabah, ders zilinin çalmasını beklerken, en sevdiği arkadaşları olan Ece, Ayça, Tekin ve Ercan’la minik bir toplantı yaptı Elif. Gazetede okuduğu haberi ve gördüğü düşü anlattı onlara.

Çevrelerindeki yetişkinler, su konusunda çok duyarsız davranıyorlardı.

“Ne yapabiliriz ki?” diye sordu Tekin.

“Bu konuda yetişkinlere uyarılarda bulunabiliriz. Ama önce bizim sınıfı örgütlememiz gerek.”

O gün, öğle yemeğinden sonra Elif’in sınıfı bahçeye çıkacak yerde sınıfa koşmuştu.

Elif öteki arkadaşlarına anlattıklarını tüm sınıfa ilette bu kez.

“Ne yapabiliriz?” diye sordu çocuklardan biri.

“Bir su bilinci yaratabiliriz. Çoğumuzun bilgisayarı var. Kimi sloganlar saptayıp bunları basarak apartmanların giriş kapılarına yapıştırabiliriz.”

“Örneğin?” diye sordu bir başka çocuk.

“Çocuklarınıza bir çöl bırakmak istemiyorsanız, suyu idareli kullanın! Örneğin bence bu iyi bir slogan.” Hemen tahtaya yazdı bunu Elif.

“Bulaşık makinenizi tam dolmadan çalıştırmayın,” dedi bir başka çocuk.

“Dişinizi fırçalarken ya da tıraş olurken suyu açık bırakmayın,” dedi Ayça.

“Çamaşır yıkamak için makinenizin dolmasını bekleyin,” dedi Ercan.

Kısa sürede on kadar slogan üretmişti çocuklar. Hepsi de tahtaya yazılmıştı.

“Şimdi bunları defterlerimize yazalım,” dedi Elif.

“Ama bize bir de üst başlık gerekir,” dedi Ece.

Biraz tartıştıktan sonra, “Suyu idareli kullanmazsanız, çocuklarınıza bir ÇÖL bırakırsınız,” üst başlığını kullanmaya karar verdiler.

Herkes, yazılan sloganları defterine geçirdiği sırada, Sosyal Bilimler Öğretmeni Coşkun Bey girdi odaya. Tahtaya bir göz attıktan sonra,

“Hayrola neyin peşindesiniz?” diye sordu.

Anlattılar hemen. Coşkun bey pek sevmiştii bu projeyi.

“Umarım başarılı olursunuz çocuklarım,” dedikten sonra ekledi, “size bir slogan da benden: Su yaşamdır, susuz yaşam olmaz!”

Çocuklar coşkuyla alkışladılar öğretmenlerini.

Ertesi gün, mahalledeki tüm apartmanların girişine, bu sloganların yazılı olduğu kâğıtlar yapıştırılmıştı.

O günden sonra, mahallenin su tüketimi yarı yarıya azaldı...

YANARDAĞ

Gazetede bir haber dikkatini çekti Elif'in. İzlanda'da en son 1821 yılında lav püskürten bir yanardağ, yeniden faaliyete geçmişti.

Yanardağın adını okumaya çalıştı Elif. Eyyafyallayöküll.

Üff, ne biçim, okunması ne zor bir addı bu böyle.

Bölerek okumayı denedi: Ey-yaf-yalla- yö-kül. Eh böylesi daha kolay gelmişti.

Zaman zaman kimi yanardağlar lav püskürtüyorlardı. Ne varmış bunda? Ama yanardağın adı ilginç gelmişti. Haberin devamını da okudu.

Yanardağ, aynı adı taşıyan dev bir buzulun yanında yer alıyormuş. Lavların buzulu eritmesiyle bölgede büyük su taşkınları, hatta dev buzul parçalarının eriyip kopmasıyla bir buzul tsunamisi bile oluşabilirmiş.

Tam karşısında duruyordu yanardağ. Lavlar, dokuz yerden birden gökyüzüne doğru püskürüyordu. Şimdiden beş yerde lavlar aşağıya doğru akmaya başlamıştı. Bölgede yaşayanlar ivedilikle boşaltılıyordu.

Çok önemli bir görevi vardı Elif'in. Güvenli bir bölgeden yanardağı gözleyecek, gelişmeleri Değerlendirme Merkezine bildirecekti. Altındaki güçlü araçla, sokulabileceği en yakın yere sokulmuş, yanardağıdaki gelişmeleri izliyordu şimdi.

Şu anda en önemli konulardan birisi, rüzgâra bağlı olarak çıkan gaz ve duman bulutunun hangi yöne sürükleneceği idi. Meteoroloji uzmanları bu konuda hesaplamalar yapıyorlarsa da, Elif'in yanardağın yakınlarından yapacağı gözlem büyük önem taşıyordu. Rüzgâr yönündeki en küçük bir değişme bile felaketlere neden olabilirdi.

Rüzgâr değişimlerine karşılık bir önlem olmak üzere, kimi uçak seferleri iptal edilmiş, halen havada olan uçaklara yanardağın gazlarından etkilenmeyecekleri daha geniş bir rota verilmişti.

Yanardağın püskürttüğü gazlar ve kül yerden dört bin metre yüksekliğe kadar ulaşıyordu. Dağın tepesinde püskürme noktaları yan yana dizilmişti. Lavlar, tek noktadan çıkmadığı için, gücü yayılıyor, öyle şiddetli patlamalar olmuyordu.

Elif gözlem yerine geldiğinde beş tane olan püskürme noktası, kısa sürede dokuza yükselmişti. Neyse ki, yalnızca üç tanesi bir tehlike oluşturabilecek büyüklükteydi. Ötekiler daha küçük boyutluydu.

Elindeki güçlü dürbünle püskürmeleri ve lavların ağır ağır akışını izlemeye koyuldu. Arada bir merkeze rapor veriyordu.

Aracının içinde uyuklamaya başlamıştı ki yanardağda bir hareketlilik gördü. Şiddetli bir patlama olmuştu. Sonra lavlar daha hızlı akmaya başladı.

“Merkez, burada şiddetli bir patlama oldu, lav akışı hızlandı,” diye bildirdi merkeze.

Lavlar bayır aşağıya hızla iniyor, aşağıdaki ovaya yaklaşıyordu. Orada başka bölgelere taşınmayı bekleyen kaç yüz kişi vardı acaba?

Uzmanlar, patlamanın birkaç gün içinde bitebileceğini, ya da aylarca sürebileceğini söylemişlerdi. Kestirmek olanaksızdı. Ama akışı bu hızla sürerse, bir iki güne kalmaz tüm ovayı kaplardı lavlar. Bölge halkının boşaltılması sürüyordu ama yeterince hızlı olamıyordu bu.

Bir şey yapılamaz mıydı acaba lavların önünü kesmek için? En azından yavaşlatmanın bir yolu yok muydu?

Dürbünüyle iyice inceledi bölgeyi. Aklına bir şey geliyordu ama bunu söylese merkezdeki herkes gülebilirdi ona. Dürbünüyle bölgeyi bir kez daha taradıktan sonra, düşüncesini söylemeye karar verdi.

“Merkez, ben Elif...”

“Burası merkez, yeni bir şey mi gördün Elif?”

“Hayır efendim, bir önerim var, onu söyleyecektim.”

“Anlat, seni dinliyoruz.”

“Lavların akmakta olduğu bölgenin hemen altında kayalarla çevrili çukur bir alan var. Birkaç roket atışıyla o çukuru derinleştirebiliriz. Kayaların üstüne gelecek döküntüler de bir set oluşturacaktır. Lavlar birkaç günde ancak doldurur orayı.”

Bir kahkaha sesi yükseldi merkezden. “Bizim hava kuvvetlerimiz var mı ki orayı roket atışına tatalım Elif? Sen görevini yapmayı sürdür.”

Karşı taraf telsizi kapatmıştı. Önerisini duyanların hepsi önerisine gülüyor olmalıydılar şimdi. Ama o yılmak niyetinde değildi, çünkü önerisinin işe yarayacağına inanıyordu. Telsizini yeniden çalıştırdı.

“Merkez ben Elif. Başkanla konuşmak istiyorum!” dedi sert bir sesle.

“Kızım komik olma. Başkana böyle bir öneride bulunamazsın.”

“Merkez, başkanla konuşmak için ısrar ediyorum.”

Az sonra başkan telsizin başındaydı.

“Söyle Elif seni dinliyorum...”

“Az önce bir öneride bulundum, arkadaşlar güldü bana. Oysa ben bunun çok işe yarayacağına inanıyorum sayın başkanım. Bize en azından üç dört gün kazandıracaktır.”

“İyi de Elif bizim öyle bir işi başaracak hava kuvvetlerimiz yok ki.”

“NATO’nun var ama sayın başkanım. Biz İzlanda olarak NATO’nun üyesi değil miyiz? Avrupa’daki herhangi bir NATO ülkesinden havalanacak iki uçak işimizi görecektir.”

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Sonra başkanın sesi duyuldu.

“Şu sözünü ettiğin yeri bir daha anlat bana. Haritada inceleyeceğim.”

Değerlendirme Merkezi Başkanı, işleri kestirme yoldan çözümlmeyi severdi. Elif’in tarif ettiği yeri inceleyip önerisinin

çok akla yatkın olduğunu görünce, hemen üniversiteden sınıf arkadaşı olan başbakanı aradı.

Kısa bir iki telefon görüşmesinden sonra İngiliz Hava Kuvvetleri'nden iki jet havalandı. Kısa süre sonra jetlerin geldiği haber verildi Elif'e. Pilotlarla telsiz bağlantısı kurması sağlandı.

"Alçaktan uçup hedefi vurduktan sonra keskin bir dönüş yaparak uzaklaşmalısınız oradan," dedi filo komutanı, "bize atış yapacağımız yeri doğru tanımlamalısınız."

"Hemen göreceksiniz. Lavların yayılarak indiği bölgenin altında, lavlardan beş yüz metre kadar aşağıda kayalık bir bölge var. Hedef noktanız o kayaların üstü. O bölgede ne kadar büyük bir çukur açarsanız o kadar iyi olur."

"Anlaşıldı Elif. Az sonra yanındayız. Ben ilk roketi atıp kaçacağım oradan. Tarif ettiğin hedefi vurursam, haber veririm, öteki roketleri de yollarız."

"Anlaşıldı komutan. Yolunuz açık olsun."

Beş dakika sonra Elif jetlerin sesini duyabiliyordu. Gerçekten de alçaktan geliyorlardı.

Jetlerin biri hedefe dalışa geçti. İlk roketini fırlatıp neredeyse doksan derece açı yaparak uzaklaştı oradan.

Müthiş bir gümbürtü koptu.

"Tam isabet!" diye bağırdı Elif sevinç çığlıkları atarak.

"Öyleyse bekle güzel kız, ötekiler de geliyor," dedi komutan.

Üç roket daha hedefi bulmuştu.

Elif yerinde duramıyor, çığlıklar atıyordu sevinçten.

“Bunlar da bizden sana selam olsun diye,” dedi komutan. Uçaklar yine geri dönmüş fazladan ikişer roket daha yollamışlardı aynı hedefe.

Yukarıdan dökülen kaya parçaları, aşağıdaki kayalığın üstünde tam bir set oluşturmuştu.

Gerçek bir havuz vardı şimdi akan lavların önünde. Bu, onların akışını bir süre için bile olsa yavaşlatacak, gerekli önlemlerin alınabilmesi için zaman kazandıracaktı. Ovadaki boşaltma çalışmaları rahatça gerçekleştirilebilir, bölge halkı güvenli yerlere taşınabilirdi.

“Sağoluuuuun!” diye bağırdı Elif sevinçle. “Yolunuz açık olsun!”

Şimdi göğsünü gere gere merkezi arayabilirdi.

“Kızım versene şu telefonu,” diyen sesini duydu babasının Elif. “Telefonculuk oynayacak çağı geçmedin mi sen. Deminden beri arıyorum, bulamıyorum.”

Elif elindeki telefona şaşkın şaşkın baktı. Sonra telefonu babasına uzattı ama gözleri ıslı ıslı parlıyordu.

AY'DA SU BULUNDU

Ay'da su bulunduğunu önce TRT haberlerinde izledi Elif. Sonra Milliyet gazetesinin bu konuya ayırdığı ayrıntılı haberde okudu.

Ay'ın kraterlerinin en büyüğüne atılan minik bir bomba ile, yeraltında bulunan büyük bir buz kitlesi ortaya çıkarılmıştı. Ay'ın kutup bölgelerinde de daha çok donmuş su bulunabileceği tahmin ediliyordu.

Bu, Ay'da insanların sürekli bir üs kurabileceği anlamına geliyordu. Üstelik, Ay'daki su kaynaklarından yararlanılarak, uzay araçlarına yakıt üretilebilir, daha uzaktaki gezegenlere de kolaylıkla gidilebilirdi.

Kanepeye uzanmış, gazetedeki haberi okuyan Elif, bir an için gözlerini yumdu.

Aydaki Alfa Üssü'ndeydi şimdi. Özel ve çok güçlü bir cam alışımının püskürtülmesiyle oluşturulan kubbenin içindeydi. Komuta ettiği yük roketi, birkaç gün önce aya inmiş, hangarlara alınarak boşaltılmaya başlamıştı.

Ay üssü, artık kendi yiyeceklerini üretebilir durumdaydı ama, sınırlı olanaklarla üretilen aydaki yiyeceklerin dikkatle

tüketilmesi gerekiyordu. Tonlarca yiyecek getirmişti burada yaşayanlara. Gemisinin getirdikleri arasında, ayda yetiştirilmesi öngörülen hayvanlar, tohumlar, teknik malzemeler vardı. Ayın düşük yerçekimine nasıl uyum sağlayabileceklerini araştırmak için biri dişi biri erkek iki çift köpek ve kedi bile getirmişti. Kediler başlangıçta uyum sağlamakta bir parça zorlanmışlarsa da, köpekler coşku içinde koşup duruyorlardı yerçekiminin düşük olduğu bu ortamda.

Düşünün hele, bir sıçrayışta belli bir uzaklığa ulaşmaya alışmış kediler, üç kat öteye fırladıklarında nasıl şaşırmışlardır. Koşarken dünyamızdaki yerçekimine alışkın olan köpekler, her sıçrayışta üç kat öteye ulaştıklarında nasıl mutlu olmuşlardır...

Dünyamızda alışkın olduğumuz her şey faklıydı burada. İlk birkaç gün, Elif bile zorlanmıştı uyum sağlamada.

Ama tıpkı dünyamızı keşfeden Kristof Kolomb, Macellan gibi kâşiflerin heyecanı vardı burada da. Ayda suyun bulunmasından sonra kurulan bu üsteki araştırmacılar, tıpkı Kolomb'un her gün yeni bir ada keşfettiği gibi, ay hakkında da yeni yeni bilgilere ulaşıyorlardı.

Elif bu düşük yerçekimli ortamda bulunmaktan pek hoşlanıyordu. Önce, neler yapabileceğini denemeye çalıştı.

Dünyadaki yüksek atlama, uzun atlama, ağırlık kaldırma, yüz metre rekorlarının hepsini kırmıştı burada. Ama bu tür yarışların, rekor denemelerinin aydaki yerçekimi koşulları nedeniyle, daha değişik kurallara bağlı olması gerektiğini biliyordu. Ay'da atletik yarışmalar yapılacaksa, kuralları da ona

göre düzenlenmeliydi elbette... Yine de pek hoşlanmıştı dünyadaki tüm rekorları kırmış olmaktan.

Üssün dışına ancak kısa sürelerle uzay giysisi giyerek çıkabiliyordu. Dışarı çok soğuktu. Hava yoktu. Ama üstündeki giysi hem soğuktan koruyordu onu, hem de soluması için oksijen sağlıyordu. Ay üssünden çok uzaklaşmaması gerektiğini biliyordu Elif. Sık sık uzay giysisinin oksijen göstergesini denetliyordu.

Dünyadakilere hiç benzemeyen tuhaf bir kum yığınının üstünde koşturmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Yine de seviyordu üstten çıkıp Ay'ın doğal yüzeyinde filmlerdeki yavaşlatılmış hareketlere benzer bir biçimde hoplaya zıplaya gezinmeyi. Dünyaya döndüğünde, dostlarına armağan etmek üzere bir sürü ay taşı toplamıştı.

Elif kendini Ay üssünün hoşluklarına kaptırmışken, üssün hoparlörlerinden bir çağrı duyuldu: "Elif Kaptan, komuta merkezinde bekleniyorsunuz, Elif Kaptan, komuta merkezine gelin lütfen."

Herhalde yeni bir görevle dünyaya geri dönecekti. Oysa komuta merkezinde onu bir sürpriz bekliyordu. Küçük bir köy kadar olan Ay üssünde, dilediğiniz her yere üç beş dakika içinde ulaşılabilirdi. Beş dakika geçmeden komuta merkezine gelmişti bile Elif. Hemen komutanın yanına alındı.

"Çok başarılı bir uzay pilotusunuz Elif Kaptan," diyerek söze girdi komutan. "Bir deney yapacağız. Aydaki buzlardan üretilen hidrojen yakıtıyla ilk kez bir uzay aracını uzayda kısa bir gezintiye göndermek istiyoruz. Mars'a kadar gidip gelmeye ne dersiniz?"

Öneri Elif'i pek heyecanlandırmıştı.

"Yooo," dedi komutan onun bu heyecanını görünce. "Mars'a inmenizi istemiyoruz. Yalnızca çevresinde bir tur atıp döneceksiniz."

"Ama gitmişken..." diye itiraz edecek oldu Elif.

"Bakın Elif Kaptan," dedi komutan, "öğrenmek istediğimiz iki şey var: Burada ürettiğimiz yakıtı daha büyük uzay gemilerinde kullanmaya uygun mu? Öğrenmek istediğimiz ilk şey bu. İkinci konu ise, biliyorsunuz, ayın çekim gücü dünyaya oranla çok düşük. Buradan kalkacak uzay gemileri ay çekiminden kurtulmak için daha az yakıt harcıyor. Öteki gezegenlere yapılacak uçuşların Ay'dan yapılması bize ne kadar yakıt tasarrufu sağlayacak? Siz bize bu iki konuda gerekli verileri sağlayacaksınız..."

"Tamam komutanım," dedi Elif.

"Küçük bir uzay aracı kalkış için sizi bekliyor. Hazırlığınızı yapıp hemen yola çıkabilirsiniz."

"Ben hep hazırım komutanım," dedi Elif.

Eşyalarını alıp kendini bekleyen uzay aracına gitti hemen.

Az sonra, üsse girişi sağlayan hangarların dışına çıkmıştı.

Roketlerini ateşledi.

Bir tüy gibi kalktı ayın üzerinden. Şimşek gibi fırladı Mars'a doğru.

"Komuta merkezi, komuta merkezi beni duyuyor musunuz?"

"Seni duyuyoruz Elif Kaptan."

“Burada her şey yolunda. Ay’da üretilen yakıt, hava kirliliği gibi olumsuzluklardan etkilenmemiş olsa gerek, daha büyük güç veriyor roketlere. Kalkışım çok kolay oldu, hızım ise dünyadan aya gelirkenki hızlarımın çok üstünde.”

“Anlaşıldı Elif Kaptan. Unutma Mars’a inmek yok.”

Uzayın mutlak sessizliği içinde, yalnızca roketinin vınlamasını duyuyordu Elif.

Mars giderek büyüyordu. Mavilik ve yeşilliklerle kaplı dünyamıza hiç benzemese de, inanılmaz derecede güzel bir gezegendi Mars. Bir süre sonra, motorları kapatıp Mars’a doğru serbest düşüşe bıraktı gemisini. Gezegenin çekim gücü arttıkça, uzay aracının hızı da yükseliyordu. Belli bir noktaya geldiğinde, motorları yeniden çalıştırıp gezegenin çevresini dolanarak, çekim gücünden kurtulacak, yeniden Ay’a doğru yol almaya başlayacaktı. Ama hiç istemiyordu bunu.

Mars gezegenine ayak basan ilk insan olmak istiyordu Elif.

“Elif Kaptan komutanı arıyor,” diye bir çağrıda bulundu.

“Söyle Elif,” dedi komutan.

“Komutanım, bu kadar yakınına gelmişken, ne olur...”

“Olmaz Elif,” dedi sert bir sesle komutan. “Donanımın yeterli değil. Orada nelerle karşılaşabileceğimizi bilmiyoruz daha. Ama söz veriyorum sana, Mars’a yapılacak insanlı ilk uçuşun kaptanı sen olacaksın.”

“Sağ olun komutanım,” diyebildi ancak Elif. Aracı, Mars’ın kaçış yörüngesine girmişti bile. Şimdi bu yörünge-den hız alarak fırlayıp Ay’a doğru yönelmeliydi. Bu arada, aracının dört bir yanına bağlanmış kameralar Mars’ın binlerce

görüntüsünü alıyordu. Bu görüntüler sonra teker teker incelenip değerlendirilecekti.

Uzay aracının hızlı dönüşü sırasında, Elif kendini yerde buldu. Uzay aracının dönüşüne uyum sağlamaya çalıştığını sanırken, kanepeden aşağıya düşmüştü.

“Kızım, ne oldu?” diye yanına koşan annesine, “Bir şey yok, bir anlığına dalmışım, dönerken kanepeden aşağıya düştüm,” dedi.

Düşündeki Ay ve Mars yolculuğundan ötürü pek mutluydu ama.

LEONARDO

Öğretmenleri Rönesans dönemini anlatıyordu:

“Bu dönemin en önemli sanatçılarından birisi kimdir biliyor musunuz? Leonardo da Vinci. Ressam, heykeltıraş, mimar, müzisyen, bilim adamı, matematikçi, mühendis, buluşçu, anatomici, yerbilimci, bitkibilimci ve yazar kimliğiyle ün yapmıştır Leonardo.”

Öğretmenin sesi gittikçe uzaklaşıyordu.

Elif birden kendisini 1495 yılında, İtalya’nın Milano kentinde, Leonardo’nun atölyesinde buluverdi. Atölye, başlanmış, tamamlanmamış tablolarla doluydu. Kendisi gibi birkaç çırak daha havanda boya yapmak için gerekli malzemeleri dövüyor, çukur kaplardaki, Leonardo Usta’nın özel karışımlarıyla hazırlanmış boyaları karıştırıyor, oradan oraya koşturup duruyordu.

Leonardo Usta, Milano’daki Santa Maria delle Grazie Kilisesi’nin duvarına yapacağı İsa’nın Son Yemeği adlı büyük resmin² taslaklarını çizmekteydi.

2 Bu resim, 460 cm x 880 cm boyutlarındadır.

Elif, büyük ustanın bu en büyük çalışmasında çıraklık yapacağı için pek mutluydu. Oradan oraya koşuyor, kendisine verilen görevleri en iyi biçimde yerine getirmek için çaba harcıyordu.

Sonunda büyük gün geldi. Leonardo'nun çizimi büyük ölçüde tamamlanmıştı. Artık boyama işlemine geçilecekti. Usta, yetenekli bulduğu beş çırağını yanına almıştı. Onlar, renkleri tekdüze olan yerleri, ustanın anlattığı gibi boyayacaklardı.

Seçilen çıraklardan biriydi Elif. Masanın önündeki beyaz bölümlerden birini boyama görevini vermişti ona Leonardo Usta. Sevinçten uçuyordu Elif.

Beş çırak, geceleri geç saatlere kadar çalışıyorlardı. Sonra da, uyumak için Leonardo'nun atölyesine dönmeleri gerekiyordu. Gecenin ıssız saatlerinde Milano'nun loş sokaklarında yürümek, ürkütüyordu hepsini de. Kıpırdayan bir dalın gölgesi, uçan bir kuşun kanat sesleri, önlerinden fırlayıp geçen bir kedi korkuyla dolduruyordu yüreklerini. Her an, karanlıklar içinde gizlenmiş bir haydut kesebilirdi önlerini.

Yine de onlar, görevlerini tam da ustanın istediği gibi yerine getirebilmiş olmanın övüncüyle, ertesi gün ustalarından duyacakları övgüleri düşünerek yürüyorlardı.

Leonardo Usta, bir efsane gibiydi Milano'da. Onunla ilgili her şey yüceltiliyordu. Çırakların gelip geçtikleri sokaklarda önünü kesip parasını alacak av bekleyen haydutlar bile saygı duyuyorlardı ona. Aynı saygıyı, onun çıraklarına da gösteriyorlardı. Karanlıkların içinde, hemen önlerinden geçen beş

genç çırağın yolunu kesmeyi düşünmüyordu hiçbiri de. Kimi kez, arkalarından gizlice selam verip gülümseyerek uğurluyorlardı bir çırpıda önünü kesebilecekleri gençleri.

Bir an öğretmeninin sesini çok uzaktan duyar gibi oldu Elif.

“Anatomi çalışmalarının yanında, pek çok yeni buluş için de tasarımlar hazırladı Leonardo, çizimler yaptı.”

Evet, Leonardo’nun beş yüz yıl önce yaptığı çizimlerden yola çıkan yamaç paraşütleri, bugün yeryüzünün dört bucağında uçuşup duruyordu.

Her gün kullandığımız makası bulan da, helikopter, denizaltı gibi aygıtları ilk düşünen ve tasarımlarını da yapan oydu. Sultan 2. Beyazıt’a, Haliç üzerinde bir köprü yapmayı bile önermişti.

Elif bir yandan ustasının söylediklerini yerine getirirken, bir yandan da onun olağanüstü tasarımlarının çizimlerini büyük bir ilgiyle izliyordu.

Ne yazık ki, bu tasarımların büyük bir çoğunluğu gerçekleşemiyordu.

Ne kadar yetersizdi o çağdaki teknoloji. Her şey insan gücüyle ya da çok sınırlı başka olanaklarla gerçekleştirilebilirdi ancak. Karmaşık bir zemberek düzeniyle hareket eden bir araba tasarlamıştı Leonardo Usta. Bu arabayı atların çekmesine gerek yoktu. Ama zembereğin gücü, arabanın yalnızca otuz metre ilerlemesine yetebiliyordu.

Buluşlar, tasarımlar, çizimler, anatomi çalışmaları, tablolar uçuşuyordu Elif’in gözlerinin önünde.

“Ben de Leonardo gibi olacağım,” diye bağıarak fırladı yerinden.

Kendi sesi kendisini de ürkütmüştü doğrusu.

Sınıfın orta yerinde duruyordu.

Herkes dönmüş ona bakıyordu.

“Bir sorun mu var Elif?” diye sordu öğretmeni.

“Ben de Leonardo gibi olmak istiyorum öğretmenim,” dedi Elif.

“İstersen olursun kızım. Ama çok çalışman gerek. Başta da söylediğim gibi Leonardo da Vinci, bildiğimiz anlamda bir öğrenim görmemiş, kendisini, kendi çabalarıyla, gözlem yapma ve araştırma merakıyla geliştirmişti. En büyük buluşlar bile küçük düşüncelerden doğar...”

“Öğretmenim,” diye atıldı Tekcan, “Leonardo günümüzde yaşasaydı, günümüz teknolojisiyle neler yapardı?”

“Bilemem ki Tekcan. Günümüzde bilim ve teknoloji öyle gelişti ve karmaşık bir duruma geldi ki, herhalde aynı anda, ressam, heykeltıraş, mimar, müzisyen, bilim adamı, matematikçi, mühendis, buluşçu, anatomici, yerbilimci, bitkibilimci ve yazar olamazdı. Bunlardan en sevdiği, belki de birbirine yakın birkaç dalı seçip onlarda yoğunlaşırdı. Düşünsene onun zamanındaki mimari ile günümüzdeki mimariyi?”

“Herhalde günümüze gelse çok şaşırdı öğretmenim,” dedi Elif. “Kendisinin tasarladığı ama uygulayamadığı buluşların günümüzdeki uygulamaları mutlaka çok mutlu ederdi onu.”

“Haklısın Elif,” dedi öğretmenleri. “Ama belki de denizaltı gibi buluşlarının nasıl öldürücü bir araca dönüştüğünü görmekten de büyük üzüntü duyardı. Bilemeyiz ki...”

Ders zili çaldı. Elif çantasını toparlarken, “Yine de, Leonardo Usta, insanlığa büyük güzellikler bıraktı,” diye düşünüyordu.

BADEM

Didim'de yaralı bulunup Foça'da tedavi edilen, ardından Gökova Körfezi'nde doğal yaşama bırakılan Akdeniz foku Badem'le ilgili o kadar çok haber okumuştı ki Elif, otursa uzun bir öykü yazabilirdi herhalde soyu tükenmekte olan bu Akdeniz canlısı hakkında.

Tüm dünyada, beş yüz-altı yüz kadar Akdeniz foku kalmıştı. Bunların yüz kadarı yurdumuzun Ege kıyılarında yaşıyordu. Badem bunlardan biriydi işte. Yaralı bulunmuştu ama artık sağlığına kavuşmuş, üç yaşına gelmişti. Okuduğu son habere göre, Badem kendine eş arıyordu.

“Denizin dibinde yüzerken kim bilir ne çok güzelliklerle karşılaşılırdı,” diye düşündü Elif. Sonra kendisini orada buluverdi.

Ege Denizi masmavi uzanıyordu karşısında. Dünyanın hızla kirlenilen denizleri arasında, temiz kalabilen ender yerlerden biriydi Ege Denizi. Birden, Badem'i gördü suların arasında. Koca denizin orta yerinde, ufacık bir nokta gibiydi. Kendisine “Gel,” diye işaret ediyordu sanki.

Bir an bakiştılar.

Oksijen tüpünü, dalgi  giysisini kontrol edip g zl g n  taktiktan sonra usulca suya girdi Elif.    be  kulaç atarak Badem'e yaklaştı.

Ona dokunmaması gerektiğini biliyordu. İnsanlardan uzakta, doğal ortamına uyum sa lamalıydı Badem. Ama onun kılavuzluğunda bir sualtı gezintisine de "Hayır," diyemezdi doğrusu.

Ne eli bir  ı lık atarak suya daldı Badem. Elif de ardından daldı.

Yeryüzü doyulmaz güzelliklerle doluydu ama, zamanla alı tı ımız şeylerdi bunlar. Denizin dibinde ise bir başka, büyülü güzellikler vardı. Yosunlar, bitkiler, binbir türlü bir birinden güzel canlı...

 nce, kocaman, masmavi bir denizanasının yanından geçti Elif. Bunlara pek yakla mamak gerektiğini biliyordu. Sal ıları ısırgan otu gibi yakıcıydı çünkü. Yava latılmı  film gibi, dans edercesine zarif dalgalanmalarla yanından geçip gitti kocaman denizanası. Japonların, denizanasını ince ince kıyıp salatalarına garnitür olarak eklediklerini okumu tu bir yerde Elif.

O hayran hayran denizanasını izlerken, Badem de durmuş onu bekliyordu. Sonra birlikte ilerlediler. Irili ufaklı balıkların, birbirinden değişik yosunların arasından geçtiler. G rd    her şeye hayran kalıyordu Elif. Az sonra çok büyük bir su altı ma arasının giri indeydiler.

 nce korktu Elif mağaraya girmeye. Ama Badem içeriye birkaç kez girip çıkararak yüreklendirdi onu. Belli ki mağarada  ekinece i hiçbir şey yoktu.

Bir peri sarayı gibiydi mağaranın içi. Masallardan çıkıp gelmişti sanki. Sarkıtlar, dikitler, daha önce benzerini görmediği türde yosunlarla olağanüstü bir güzellikteydi. Tepedeki küçük bir delikten gelen ışıkla aydınlanıyordu içerisi.

Girişteki geniş alandan sonra derinlere uzanan kollar vardı mağarada. Tek başına gelmiş olsa, Elif kesinlikle giremezdi bu kollardan içeriye. Ama Badem, birine dalmıştı bile. Öyleyse, herhangi bir tehlike yoktu o kolda. Elif de izledi onu.

Üç beş kulaçta, nereden geldiği belli olmayan, suyla birlikte oynaşan ışıklarla donanmış geniş, ikinci bir mağaraya ulaşmışlardı. Işıkların oynaşması tam bir bayram yerine çevirmişti burayı.

Badem geri dönüp çıktı. Gördüğü güzelliklerden biraz zor ayrılan Elif de onu izledi.

Ok gibi yüzeye fırladı Badem. Elif de onu izleyecekti ki geri döndü sevimli fok. Elif anladı: Soluk almak için çıkmıştı su yüzeyine. Kaldıkları yerden sürdürdüler bu harika geziyi. Badem arada bir Elif'in çevresinde fır dönüyor, ama onu hep ileriye doğru götürüyordu.

Önce, kayaların arasındaki bir kovuğa gizlenmiş kocaman bir müren balığının açılıp kapanan ağzını gördü Elif. Ne keskin dişleri vardı... Mürenlerin acımasız birer avcı olduklarını söylemişti babası. Bir ısırışta insanın parmağını bile koparabilirlerdi.

"Merhaba müren," dedi içinden; orada oyalanmadan Badem'i izlemeye koyuldu yeniden.

Badi badi yürüyen kocaman bir ıstakoz gördü dipte. Bu kez cesaretini toplayıp aşağıya daldı. Parmağıyla sırtını okşadı ıstakozun. “Çekil git,” der gibi büyük olan kısılcacını havaya kaldırdı ıstakoz. Pek sevimliydi. Bir süre oynayabilirdi onunla belki Elif ama o sırada, tam üstünden, bulut gibi kocaman bir vatoz geçti. Beyaz karnının ucundaki gülümser gibi kıvrılmış küçük ağzını gördü Elif. O da gülümsedi.

Kıyı boyunca yüzdükleri için pek derinleşmemişti deniz. Birden koca bir uçurum belirdi önlerinde. Burada su öylesine derindi ki, dibi görülmüyordu.

Dalgıçların, yanlarında bir başka dalgıç olmadan derin sulara dalmaması gerektiğini pek iyi biliyordu Elif. Ansızın, inanılmaz bir ışıltının içinde buluverdi kendisini. Oradan geçmekte olan bir sardalye sürüsüydü bu. Tepesinden aşağıya pullar serpiliyor gibiydi. Badem birkaçını avlayıp yutmuştu bile. Keyfi pek yerindeydi doğrusu.

Badem yeniden su yüzeyine fırlayıp geri döndü. Yine soluk almaya gitmişti anlaşılan.

Tam o sırada korkunç bir gölge belirdi önlerinde. Kocaman bir köpek balığı üstlerine doğru geliyordu. Bu yöredeki köpek balıkları insanlara saldırmazlardı ama, Badem iyi bir av olabilirdi bu canavar için.

Korkuyla yanına sokulmuştu Badem. Elif de korkuyordu doğrusu. Yüreği küt küt atıyordu. Çok çabuk karar verip bir şeyler yapması gerekiyordu. Keşke babasının zıpkınını da alsaydı yanına, en azından kendilerini savunabilirdi.

Ne yapacağını düşünmesine gerek kalmadı. Açıklardan iki yunus hızla yanlarına doğru geliyordu. Yunusları gören köpek balığı, yıldırım gibi kaçtı oradan. Köpek balıkları pek korkardı yunusların sivri burunlarından

Elif de, Badem de rahatlamışlardı. İki yunus, çevrelerinde bir tur atıp uzaklaştılar oradan.

“Teşekkürler,” dedi Elif içinden.

Tüpünün basıncını denetledi. Ancak kıyıya ulaşabilecek kadar havası kalmıştı. Badem daha ilerilere doğru gitmek istiyordu. Ama bu çok tehlikeli olurdu Elif için. Geriye dönüp kıyıya doğru yüzmeye koyuldu. Bu kez Badem onu izliyordu.

Dönüş yolunda, pembe renkli, minik, çok sevimli bir ahtapotla karşılaştı. Küçük bir kaya parçasının üstünde avını bekliyordu ahtapot. Istakozu okşadığı gibi yaklaşıp onu da okşamak istedi. Bir an şaşırان ahtapot, mürekkep püskürtüp suyu bulandırarak uzaklaştı oradan.

Düş kırıklığı içinde yüzmeyi sürdürdü Elif. Az sonra kıyıya çıkabileceği bir yere ulaşmıştı. Gözlüğünü alnına kaldırdı, oksijen tüpünü sırtından indirdi.

Badem birkaç metre öteden kendisine bakıyordu.

“Teşekkürler Badem,” diye seslendi ona Elif.

Daldığı düşlerden kendi sesiyle uyandı. Bir an şaşkınlıkla bakındı çevresine. Nerede olduğunu anlayamamıştı. Sonra, bir düş gördüğünü anladı.

Her şey ne kadar gerçektir ama. Su altı ne kadar büyüleyiciydi. İnsanların doğal yaşama özen göstermedikleri için bütün bu güzelliklere zarar veriyor olmaları ne kötüydü.

Uygun yaşı geldiğinde dalgıç kursuna katılmaya karar verdi Elif.

Gazetede ki resimde sanki kendisine gülümsüyor gibiydi Badem.

İçinden bir kez daha teşekkür etti ona. Gazeteyi katlayıp sehpaye bıraktıktan sonra o günkü ödevlerini yapmaya gitti.

ELİF'İN SON DÜŞÜ YOK BU KİTAPTA

Elif pek çok düş daha gördü. “Düş mü gerçek, gerçek mi düş?” sorusu hep kurcaladı kafasını. Sınıfta yaptıkları bir tartışma düş gibi geliyordu ona kimi zaman. Ay’a yaptığı bir yolculuğu ise gerçek gibi algılıyordu. Kitap okurken, hem burada, hem orada, kitapta yazılanların anlatıldığı yerde olmayı, okuduklarını düşlemeyi çok seviyordu.

Elif, yaşadı, okudu, düşledi. Bu kitap, onun düşlerinden oluştu.

Dilerseniz, sayfanın altındaki boşluğa, siz de düşlerinizi yazabilirsiniz...